

**Bisztray Ádám**

## VIZAHÁTÚ ORSZÁG

Felfordult bödönhajó a Badacsony,  
A vízen át fúlt halászok jönnek,  
öles szakálluk hínár,  
csizmájuk ikrás tejben tocsog,  
hozzák maguk fölé emelve  
az újhold-gerincű süllőkirályt.  
Karéjban megállnak a Szent-Mihályon.  
Enyészet hálójában kopolyús ablak tátog.

Hogy el ne ússzék,  
meg ne szökjék e vizahátú ország,  
gyökereknél mélyebbre vágott szigonyuk  
barkával kihajt.

## SZIGET

Bent ragyog a március,  
szemed szeplős foncsora mögött  
a tágabb vidék.  
Kinek homlokára  
forr reá az aranyfüst?  
Láthatatlan rebegés,  
cinke szárnyán ujjongó reggel,  
bokormélyi esti csönd.  
Vajon többet ér a foghatatlan,  
mint a látható?  
A néma beszéd világa  
új levelek s madárhang sűrű szünetében  
köréd tágasul,  
harkály, fahangu gépfegyver kopog,  
lenn, az ágak szövetén túl  
tükrében szikrázik fehérizzásban a tó,  
s körben az irtás ívéig fel  
puha és mogyorószínű morzsák abroszát  
kiserkedt, ágas őznyársak ütik át,  
még fontosabb, mi a mélyben marad,  
fekete nyirkos hágcsót ereszt a hegy alá  
a szőlőgyökér.  
Majálisredő, Avasi-torony, Öreghegy.